

LOUISE.

Neen, Frans, ik wil nu biechten tot het uiterste. Dat is het eenige wat ik voor je doen kan, eerlijk zijn. Weet je wat ik zoo dikwijls gedacht heb? Er moet iets egoïstisch in iemand zijn, om lief te hebben. Je moet zoo vreeselijk actief van het leven houden, om te kunnen verlooehenen. *Ik* heb dat niet. Wat is mijn leven? Een schimmige droom. Ik heb mijn ouders nooit gekend. Bewustzijns ontwaken was voor mij leven in een oud, donker huis, naast een verdorrend oud leven, tante, die mij op moest voeden. Mijn gedachten tastten de doode dingen af. Altijd maar weer dezelfde meubelen, dezelfde schaduwen, hetzelfde gevangen zijn. Zwijgen en dienen en daarbuiten, de wereld, met haar zon, met haar bloemen, met haar lachende en bezige menschen, — het was iets dat ik nooit kennen zou. Mijn ziel was blind, Frans, ik wist, met zekerheid, dat ik het nooit zou kunnen zien, dat ik het leven nooit proeven zou. — En toen, toen ben jij gekomen. Waarom zocht je in deze spelonken? Ik ben met je meegegaan, omdat ik alles aanvaardde wat het leven mij toevoerde. Ik had nooit leeren begrijpen, dat er een eigen wil bestaat. — Ik kende alleen de Beschikking. — Ja, ik zei mooie woorden tegen je, ik luisterde naar je enthousiasme, maar had ik zóó ook niet muziek gemaakt voor tante, had ik zóó ook niet haar huiselijke klaagliederen aangehoord, met welwillendheid? Ik ging mèt je door het leven, een wat oudere vrouw al, vijf en dertig was ik, en overal zag ik jonge paren, jonge vrouwen om mij heen, die hadden wat aan mij voorbij was gegaan. (*Zij gaat door, op onderworpen toon*). Ik heb niet gelogen, Frans, ik heb je nooit voorgespiegeld, niet waar, dat je met mij gelukkig zoudt zijn. Maar ik was te zwak voor verzet. (*Nu zwijgt zij. Het is als een litanie, die geëindigd is. Roorda loopt met groote stappen door de kamer. Er is tusschen beiden een woordelooze gedachtenworsteling. Dan komt hij weer naast haar zitten*)

Ds. ROORDA.

Liefste, tegenover verdriet en onrecht en schuld, is er maar één ding. (*Hij wijst met zijn arm*). Dààr is Christus, de Teedere. Laten we probeeren van elkaâr te houden, laten we elkaâr nog éénmaal aannemen, als man en vrouw. Je weet niet, Lous, wat je voor mij geweest bent, onbewust misschien. Er zijn zachtheden in ons wezen, die wij zelf niet kennen. Er zijn tranen in ons,